

Funkeho polabský memoriál

Kolin, 4. 10. – 1. 11.

Vzhledem k pragocentrismu jsem považoval fotofestival v Kolíně za podnětný hned při nultém ročníku. Bylo to v posledním říjnovém týdnu roku 1993 a byl koncipován jako setkání fotografů a fotografeček bez ohledu na žánrové nebo profesní rozdíly. Srdcem události se stal prostor zrušeného pivovaru, dodávající improvizovaným instalacím příznachnou

náladu. K příštím ubýlo vystavujících a opačnou tendenci měl důraz na probíjení umělé bariéry mezi tradičními způsoby nasazení fotografie a jejím užíváním mediálně nespecializovanými umělci.

Funkeho Kolín se začátkem nové dekády stabilizoval v biennale, od roku 2003 se střídala sociální témata. Tehdy byla výzvou autorům osloveným Veronikou Fabianovou Reklama. Od té doby festival připravuje tým Jolana Havelková, Nada Kovářiková a Helena Musilová, koordinující jednotlivé kurátorství (rozumí se, že nejenom vlastní). Pro přehledku děl protagonistů či adeptů (ne)tradiční tvorby

tento posun určité znamená přínos. Zajímalo by mě ovšem, kolik diváků si ony celospolečensky orientované sondy Město (2005) i Rodina (2007) opravdu našly. A co teprve letošní koncept Stopy a záznamy?

Těžko hledat pritažlivější téma, než představuje Tělo a fotografie, jímž Martina Pachmanová získala vedle kolínských i řadu pražských výstavních adres (1998). Pražané se mohou nanejvýš dohadovat, jaký význam (a cenu) má pronikání nejspolečnějšího umění za hranice metropole. A v úvahu přicházejí i jiné otázky. Je vstřícnost pořadatelek festivalu k studentům a nedávajícím absolventům vysokých uměleckých škol všestranným přínosem? Nestává se ctností z nouze?

Shodou okolností publikovala v den zahájení 8. kolínského festivalu fotografie režisérka a pedagogka Věra Chytilová na stránkách Lidových novin sentenci: „Ně-

kdo může být talentovaný, ale když nic neví o životě a nic nezažít, nemá o čem mluvit.“ Rozhovor jsem četl cestou do Kolína, a tudíž podvědomě čekal na pádnost jakékoli rané vypoovědi. Proto vypichuji instalaci v ložiském roce na VŠUP obhájené diplomové práce Petry Malé (1979, viz At. č. 4/09).

Kolekce A ona řekla, dyt se divá stíhá pestré i černobíle pozitivit různých rozměrů: forma přiměřeně umocňuje vážnou aspiraci díla, zpětně ohledávajícího bábíčino anamnézu. Soubor vznikl v poslední době a odporuje obecné zkušenosti. Ta napovídá, že snímek dokáže minulost velmi sugestivně připomínat, pakliže proběhla expozice včas. Leč to, co bylo, se tak jako tak nedá vzkrusit. S fotografií tedy autorka nakládá jako s médiem, ušitím v záznam umělecký – mnohem spíše než spolehlivě věcný – i při exaktní reprodukci podoby prostředí a jeví či tvří.

Jáchym Kliment, Bez názvu, 2008-09, černobílá fotografie

Je to paradox, kurátorka Markéta Kubáčková považuje za celek vystavy Rekonstrukce minulosti, která relativizuje prožívání minulosti: nejen soubor fotografií Petry Malé, nýbrž zároveň 3 autor-ské videoprojekce, jež dodal Mark Ther (Ruhe, im Stalle furtzt die Kuh, 2007), Tereza Veliková (True story, 2003) a Daniela Baráčková (Tramp, 2005). Pro mne o společnou vystavu neslo, neboť mi nabídl nespočet dojmů. Promítání se dalo sledovat pouze v tempu určeném předvolanou dynamikou přístroje. Fotoinstalace nepůsobila jako lineární diktať, nýbrž jako statický obraz s více ohnisky. Vazby mezi nimi si každý určuje libovolně. Navíc projevil videoautoři především touhu provokovat (citovaný německý název by měl dle katalogu znamenat Klid, ve stáji prdí kráva).

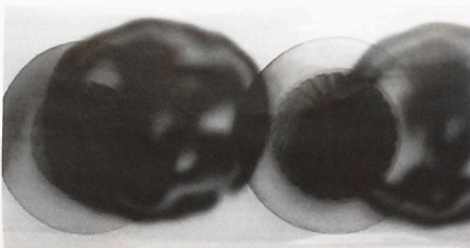
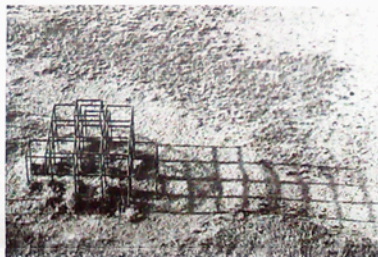
Těžko bych psal referát o všem, co se dalo v Kolíně vidět, protože nad vizualitou u mnoha věcí převažuje teorie, totiž jakési návody k vnímání, publikované katalogem. Ten se sice nebyvale vyvedl zasluhou grafiky Jana Šerých, jenže se nehodlám rekvilifikovat v literární kritika.

Josef Moucha

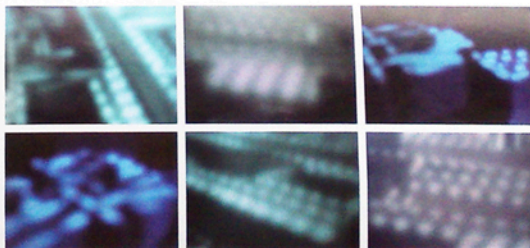

Kateřina Dráková, Deniky, 2008, fix, papír, 29,7 x 21 cm

Jan Wojnar, Dva druhy záznamu (kresba subjektivní – provedeno mentálním způsobem; autor kreslí dle skutečnosti, avšak nevidí na papír, co kreslí; fotografie objektivní – ze stejného místa pozorování provedena expozice skutečností), 1986, fix, papír, 21 x 30 cm, černobílá fotografie, 12 x 18 cm

Jan Měříčka, Hlavní dialog, 2005, rastrový film, 46 x 200 cm

Eva Vyborná, z cyklu Labyrinty, 2004-08, barevné fotografie, detail, Foto archiv autorů (13x)

Marian Kusik, z cyklu Zbytky, 1980-83, černobílá fotografie

Petra Malá, A ona řekla, dyt se divá, 2008, černobílá fotografie

Daniela Baráčková, Tramp, 2005, videoprojekce, 00:02:15

Markéta Kinterová, Bez názvu, 2008-09, barevná fotografie

Mátýs Miletics, ze série Over (Upotřebované), 2009, barevná fotografie, 80 x 100 cm

Tereza Veliková, True story (Pravdivý příběh), 2003, videoinstalace

Mark Ther, Ruhe, im Stalle furtzt die Kuh (Klid, ve stáji prdí kráva), 2007, videoprojekce, HDV, 00:07:49

Pohled do instalace vystavy Mariana Kusika. Foto Jana Telchmanová

